

koby se v této skupině byli nacházeli od počátku své úřední činnosti. St-I má sice v tomto směru pravdu, přehlíží však, že celková služ. doba se dle čl. A V. téhož výnosu počítala zpravidla ode dne nastoupení služby u potravní daně ve služebním svazku obce a že započtení doby ztrávené před nastoupením služby u potravní daně v jiném služebním odvětví u téže obce si min. fin. vyhradilo případ od případu. O započtení jiných služeb než u obce Pražské ztrávených (vedle vál. půlletí) nemá cit. výnos žádné zmínky.

Ostatně netýká se odst. A citovaného výnosu započtení služ. doby do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků, ježto v odst. D. III. se činí zmínka, že ohledně nároků na zaopatř. požitky vzniklé z dosavadního služ. poměru vůči obci Pražské fin. správa teprve vyjednává s radou hl. m. Prahy o to, aby za základ těchto nároků mohla býti uznána veškerá dosavadní služba, pokud ji lze započísti dle zásad uvedených v odst. A až C. Ježto pak započtení služby dle odst. A. se týká jen zařazení do skupiny D. státních úředníků a tedy jen do postupu časového a platového a ježto dále služba ztrávená u obce Pražské byla st-li jak do postupu platového a časového, tak i do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků skutečně započtena, nemůže st-I z výn. min. fin. ze 14. května 1920 pro svůj nárok ničeho dále dovozovati. — — —

Č. 6976.

Vojenské věci: Poddůstojník z povolání ztrácí dobrovolným odchodem z voj. služby nárok na zaopatřovací požitky, třebas pohnutkou k resignaci bylo, že neobstál při jazykové zkoušce.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 8852/26).

V ě c: Bruno H. v F. proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-I, účetní rotmistr z povolání, podal dne 25. ledna 1924 k žal. úřadu žádost, aby mu bylo povoleno vystoupiti dobrovolně ze sboru čsl. poddůstojníků z povolání, odůvodňuje žádost tím, že jeho stará, churavá matka potřebuje nutně k obsluze jeho manželky. — Výnosem z 5. března 1924 vyhověl žal. úřad této žádosti a přeložil st-le dnem 1. dubna 1924 do zálohy.

Podáním z 30. prosince 1924 vznesl st-I k žal. úřadu žádost, aby byl přeložen do výslužby a aby mu bylo vyměřeno výslužné podle ustanovení Věstníku část věcná z 20. ledna 1923 část 4 č. 24 A-I bod 2. ode dne jeho přeložení do zálohy na základě nevyhovění při jazykové zkoušce v říjnu 1923. — Výnosem z 24. ledna 1925 zamítl žal. úřad tuto žádost o přeložení do výslužby a vyměření výslužného, poněvadž st-I ze sboru rotmistrů z povolání dobrovolně vystoupil. — — —

Dne 29. srpna 1925 učinil st-I u horského praporu č. 6 podání adresované prezidentu republiky, v němž uvedl, že byl dnem 1. dubna 1924 přeložen do zálohy ke své vlastní žádosti, kterou prý podal, poněvadž se nemohl odhodlati k jazykové zkoušce, a že byl přesvědčen, že zůstane mu zachován nárok na výslužné dle ustanovení Věstníku věcného

ročniku VI. část 4. bod 24/2. Vznáší proto žádost, aby mu vzhledem na prokázané služby a bídu bylo v cestě milosti poukázáno odpočivné, odpovídající jeho služ. době a hodnotě.

Žádost tuto vyřídil žal. úřad nař. výnosem takto: Žadateli nelze přiznati voj. zaopatř. požitky, poněvadž tím, že podal žádost o přeložení do zálohy a že žádosti té bylo vyhověno, nárok na ně zanikl. Výmluva, že se domníval, že přeložením do zálohy na vlastní žádost nezaniká jeho nárok na zaopatř. požitky, nemůže žadatele, býv. účetního poddůstojníka z povolání, omluviti.

O stížnosti nss uvážil: — — — —

Podáním z 25. ledna 1924 zažádal st-l o povolení dobrovolného odchodu ze sboru poddůstojníků z povolání. Podání toto jest stilisováno ve shodě s textem § 93 odst. 5 bran. předpisů, a žal. úřad žádost tu ve shodě s tímto ustanovením vyřídil, přeloživ st-le dnem 1. dubna 1924 do zálohy. Výrokem tímto přestal býti st-l dnem 1. dubna 1924 poddůstojníkem z povolání. Prohlášením svým resignoval st-l na svoji službu, a přijetím této resignace rozvázán byl jeho akt. služ. poměr voj. úplně a ve všech směrech, zanikl tedy, když není právní normy, jež by jinak ustanovovala, jeho nárok na služ. požitky a zanikl i nárok jeho na zaopatř. požitky, které by mu z důvodu akt. služby voj. eventuelně příslušely.

St-l ovšem se domnívá, že nárok na zaopatř. požitky mu přísluší vzhledem k bodu 2 výn. žal. úřadu uveřejněného ve Věstníku věcném z r. 1923 č. 4 čl. 24.

Výnosem tímto stanoví se v bodu 2, že rotmistři z povolání, kteří při zkoušce znalosti služ. jazyka v období od 6. března do 30. září 1923 nevyhoví, budou přeloženi do výslužby (do zálohy s odbytým) dnem, který bude později ustanoven. Dle tohoto výnosu mohl ovšem st-l, jenž dle záznamů v adm. spisech při jaz. zkoušce dne 4. prosince 1923 nevyhověl, býti ve smyslu cit. bodu 2. přeložen do výslužby a to buď z moci úřední nebo k vlastní žádosti. Dříve však než došlo k výroku žal. úřadu, že st-l se překládá ve smyslu cit. výnosu do výslužby, podal též žádost o povolení dobrovolného odchodu ze sboru poddůstojníků z povolání. Tím vzdal se tak veškerých nároků ze svého dosavadního služ. poměru a tudíž také možnosti, aby dle bodu 2. cit. výnosu byl přeložen do výslužby, a nemůže pak z ustanovení, na jehož použití svým prohlášením o dobrovolném vystoupení ze sboru poddůstojníků z povolání resignoval, vyvozovati pro sebe žádných nároků. — — — —

Č. 6977.

C e s t y. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m (S l e z s k o) : I. * Předpokladem prohlášení cesty soukromé za veřejnou cestu zájemnickou podle § 4 slez. zem. zák. č. 33/1898 jest, aby cesta taková byla pro bezprostřední zájemníky nutná. — II. Obec jako správkyň veř. statku je legitimována k stížnosti na nss proti rozhodnutí zsk, upírajícímu uznati cestu jako veřejnou. — III. Jednotlivci jako členu obecnstva tato legitimace nepřísluší. — IV. O rozdílu mezi »cestou obecní« a »cestou zájemnickou« podle slezského zákona silničního.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 11.365/26.)